

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת וישלח

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ו לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זֶה הַשְּׁעָר לְה' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת וישלח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיָּדִי מֵעֲשֶׂה, וְלִיָּדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶנּוּהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְּיַחֲדִים יֵאֱהַדְוֶנָּה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וישלח דף קס"ה ע"ב)

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכָיו וְגוֹמַר. רַבִּי יְהוּדָה
פָּתַח (תהלים צא) כִּי מַלְאָכָיו יַצִּיחַ לְךָ
לְשֹׁמְרֶיךָ בְּכָל דְרָכֶיךָ, הֲאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ
חֲבַרְיָא. דְּהָא בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נֶשׂ אֲתִי לְעֵלְמָא,
מִיָּד אֲזַדְמֵן בְּתַדְיָה יַצֵּר הָרַע, דְּאִיהוּ מְקַטְרַג

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכָיו וְגוֹמַר, רַבִּי
יְהוּדָה פָּתַח (תהלים צא) כִּי
מַלְאָכָיו יַצִּיחַ לְךָ לְשֹׁמְרֶיךָ בְּכָל
דְרָכֶיךָ, הֲאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא,
זֶה הַמְּקָרָא הַעֲמִידוּהוּ הַחֲבָרִים, דְּהָא
בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נֶשׂ אֲתִי לְעֵלְמָא מִיָּד
אֲזַדְמֵן בְּתַדְיָה יַצֵּר הָרַע דְּאִיהוּ

מְקַטְרַג לִיָּה לְבַר נֶשׂ תַּדְיָה, שְׁהַרִי בְּשַׁעֲתָא שְׁבָן אָדָם כָּא לְעוֹלָם, מִיָּד נִזְדַּמֵּן אֲתוּ הַיַּצֵּר הָרַע

מוסר

(מס' תפארת הקדש דף י"ב ע"א מר"ח בקיצור)

אָמַר רַבִּי שְׂמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי לְעוֹלָם הֵבָא שְׁנַאָמַר (ישעי' נח) וְהִלְךְ
יִוְנָתָן כָּל הַעוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת לְפָנֶיךָ צְדָקָה, וְכָל הַעוֹשֶׂה עֲבִירָה בְּעוֹלָם
בְּעוֹלָם הַזֶּה מְקַדְּמָתוֹ וְהוֹלֶכֶת לְפָנָיו הַזֶּה מְלַפְּפָתוֹ וְהוֹלֶכֶת לְפָנָיו לְיוֹם הַדִּין

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ד)

א אֵין מְלַמְדִין תּוֹרָה אֶלָּא לְתַלְמִיד הַגּוֹן הֵיךָ הוֹלֵךְ בְּדַרְךָ לֹא טוֹבָה מְחֻזְרִין אוֹתוֹ
נְאֻה כְּמַעֲשִׂיו אוֹ לְתָם, אֲבָל אִם לְמוֹטָב וּמִנְהִיגִין אוֹתוֹ בְּדַרְךָ יִשְׂרָה, וּבּוֹדְקִין

זוהר

תרגום הזוהר

שהוא מתגבר ומפתה לו להאדם
 תמיד להחטיאו, כמה דאת אמר
 כמו שנאמר (בראשית ד) לפתח חטאת
 רובין. שמיד בצאתו מרחם אמו,
 היצר הרע שוכן אתו. שואל מאי
 חטאת רובין, (מי הנקרא חטאת),
 ומשיב - דא יצר הרע, זה היצר
 הרע, ודוד הכי נמי קרייה חטאת
 ודוד גם פן קראו חטאת, דכתיב
 (תהלים נא) וחסאתי נגדי תמיד. בגין
 דאיהו עביד ליה לבר נש כל יומא
 למחטי קמיה מריה, בשביל שהוא
 עושה להאדם כל יום לחטוא לפני
 אדונו.

ויצר הרע דא לא אתעדי מבר נש
 מיומא דאתיליד בר נש לעלמין,
 ויצר הרע זה אינו סר מן האדם
 מיום שנולד עד לעולם. ויצר הטוב
 בא להאדם מיום שבא להטהר, ואימתי אתי בר נש
 להאדתבאה, כד איהו בר תליסר שנין,
 ואימתי בא האדם להטהר, כאשר הוא בן שלש עשרה שנים (פסגכנס לחיוב המצוות), כדן
 אדונוג בר נש בתרוויהו חד מימינא וחד משמאלא, אז מתחבר האדם בשניהם, אחד מימין
 ואחד משמאל, יצר טוב לימינא ויצר רע לשמאלא.

ליה לבר נש תדיר כמה דאת אמר (בראשית
 ה) לפתח חטאת רובין. מאי חטאת רובין. דא
 יצר הרע. ודוד הכי נמי קרייה חטאת דכתיב
 (תהלים נא) וחטאתי נגדי תמיד. בגין דאיהו
 עביד ליה לבר נש כל יומא למחטי קמיה
 מריה.

ויצר הרע דא לא אתעדי מבר נש מיומא
 דאתיליד בר נש לעלמין, ויצר הטוב אתי
 לבר נש מיומא דאתי לאתדבאה. ואימתי
 אתי בר נש לאתדבאה, כד איהו בר תליסר
 שנין, כדן אדונוג בר נש בתרוויהו, חד
 מימינא וחד משמאלא, יצר טוב לימינא ויצר
 רע לשמאלא.

מוסר

שנאמר (איוב ו) ולפתו ארחות דרפם יעלו
 בתהו ויאבדו. רבי אלעזר אמר קשורה
 היא בו ככלב, שנאמר (בראשית ט) ולא
 שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה,
 לשכב אצלה בעולם הזה להיות עמה
 בעולם הבא עד פאן לשונו. ענין מלפפתו

הלכה פסוקה

אותו ואחר כך מכניסין אותו לבית המדרש
 ומלמדין אותו. אמרו חכמים כל השונה
 לתלמיד שאינו הגון באלו זרק אבן
 למרקולים שנאמר (משלי כו) כצורר אבן
 במרגמה פן גותן לכסיל פבוד, ואין פבוד
 אלא תורה שנאמר (שם ג) פבוד חכמים

תרגום הזוהר

זוהר

ואלין אינון תרין מלאכין ממש ממנו, ואלו הם שני מלאכים ממש הממנים לשמר את האדם וללוותו, ואינון משתבחין תדיר בהדיה דבר נש, והם נמצאים תמיד עם האדם. אתי בר נש לאתדבא, והוא יצר הרע אתכפייא קמיה, ושלט ימינא על שמאלא, ותרווייהו מזדווגין לנטרא ליה לבר נש בכל ארחוי דהוא עבד, הדא הוא דכתיב כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.

רבי אלעזר מוקים ליה להאי קרא ביעקב, דקדשא בריך הוא אזמין בהדיה מלאכין משריין ממנו, בגין דהא איהו אתי שלים בשבטין עלאין בלהו שלמין פדקא יאות, עושה, הדא הוא דכתיב וזהו שנאמר

ואלין אינון תרין מלאכין ממש ממנו, ואלו הם שני מלאכים ממש הממנים לשמר את האדם וללוותו, ואינון משתבחין תדיר בהדיה דבר נש, והם נמצאים תמיד עם האדם. אתי בר נש לאתדבא, והוא יצר הרע אתכפייא קמיה, אם בא האדם להטהר, היצר הרע נכנע מלפניו, ושלט ימינא על שמאלא, ושולט הימין על השמאל, ותרווייהו מזדווגין לנטרא ליה לבר נש בכל ארחוי דהוא עבד, ושניהם מתחברים לשמר את האדם בכל דרכיו שהוא עושה, הדא הוא דכתיב וזהו שנאמר

כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.

(מלאכיו משמע שנים היצר הטוב והיצר הרע). רבי אלעזר מוקים ליה להאי קרא ביעקב, דקדשא בריך הוא אזמין בהדיה מלאכין משריין ממנו, רבי אלעזר מפרש זה המקרא שהכונה היא על יעקב, שהקדוש ברוך הוא הכין לו מלאכים מחנות ממנים ללכת אתו לשמרו, בגין דהא איהו אתי שלים בשבטין עלאין בלהו שלמין פדקא יאות, מפני שהרי הוא בא שלם בשבטין עליונים, כלם שלמים

מוסר

והולכת לפניו ליום הדין מפני כי העובר עבירה אחת קונה לו קטיגור אחד, והקטיגור יש לו שיעור קומה שלימה, פענין המצוה פן ענין העבירה. כי מעשיו של אדם הם שיעשו לו לבושים צואים

כפי מגין צונותיו, פן מגין הלבושים, כי כל עון ועון יעשה לו לבוש, והיינו מלפפתו האמור במאמר והעד לזה (זכרי' ג) ראה העברתי מעליך עונך, ופירשו רבותינו זכרונם לברכה שעון שהיה לו

הלכה פסוקה

ינחלו: ב וכן הרב שאינו הולך בדרך טובה אף על פי שחכם גדול הוא וכל העם צריכים לו, אין מתלמדים ממנו עד שובו למוטב, שנאמר (מלאכי ב) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך

ה' צבאות הוא. אמרו חכמים אם הרב דומה למלאך ה' צבאות תורה יבקשו מפיהו ואם לאו אל יבקשו תורה מפיהו: ג ביצד מלמדיו, הרב יושב בראש והתלמידים מוקפין לפניו פעטרה כדי שיהיו

זוהר

תרגום הזוהר

צדיקים) פראוי, כְּמָה דַּאתְמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּכֵתִיב) וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדִרְבּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים וְאֵתְמַר, וַיִּכְבֵּר נִתְפָּרֵשׁ מִקְרָא זֶה, וְהֵכָא מִיּוֹן דַּאֲשֵׁתּוּזִיב מִנְיָה דְלִבָּן וְהָא אֵתְפָּרֵשׁ מִנְיָה כְּדִין אֲזִדּוּנָא עִמְיָה שְׁכִינְתָא, וְכַאן הִפּוּנָה מִיּוֹן שֶׁנֶּצֶל מִלְכָּן וְהָרִי נִפְרַד מִמֶּנּוּ, אֲזִי נִתְחַבְּרָה עִמּוֹ הַשְׁכִּינָה, וְאֵתּוֹ מִשְׁרַיִין קְדִישִׁין לְסַחְרָא לִיָּה, וְכֵאן מַחְנוֹת קְדוֹשִׁים לְסוּבְבוֹ וְלִשְׁמֵרוֹ, וְכֵדִין וְאֲזִי וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב פֶּאֶשֶׁר רָאִם וְגוֹמֵר, וּמֵאִינּוֹן מַלְאֲכֵי שְׁדֵר לִיָּה לַעֲשׂוֹ, וּמֵאוֹתָם הַמַּלְאָכִים שָׁלַח לוֹ לַעֲשׂוֹ, הֲדָא הוּא דְכֵתִיב וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים. מַלְאָכִים מִמֶּשׁ הוּוּ וְדָאִי:

כְּמָה דַּאתְמַר (דְּכֵתִיב) וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדִרְבּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים, וְהֵכָא מִיּוֹן דַּאֲשֵׁתּוּזִיב מִנְיָה דְלִבָּן וְהָא אֵתְפָּרֵשׁ מִנְיָה, כְּדִין אֲזִדּוּנָא עִמְיָה שְׁכִינְתָא, וְאֵתּוֹ מִשְׁרַיִין קְדִישִׁין לְסַחְרָא לִיָּה, וְכֵדִין וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב פֶּאֶשֶׁר רָאִם וְגוֹמֵר, וּמֵאִינּוֹן מַלְאֲכֵי שְׁדֵר לִיָּה לַעֲשׂוֹ, הֲדָא הוּא דְכֵתִיב וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים. מַלְאָכִים מִמֶּשׁ הוּוּ וְדָאִי:

מוסר

הוא שנשארו בניו נשים נכריות. רבי עצמה להיות אדוק בה, ודרך הפלב אלעזר אמר קשורה בו ככלב שלא לבד הנושא שנמצא בתוף שניו חלק האדם. תעשה לה לבוש אלא שתדבק בנפש ה' יצילנו ולכל ישראל כן יהי רצון:

הלכה פסוקה

כלם רואים הרב ושומעין דבריו. ולא ישב הרב על הפסא ותלמידיו על הפרקע אלא או הפל על הארץ או על הפסאות. ובראשונה היה הרב יושב ותלמידים עומדים. ומקודם חרבן בית שני נהגו הפל לתלמידים ובהם יושבים:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת וישלח

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(וישלח דף קס"ו ע"א)

וישלח יעקב מלאכים. אמר רבי אבא, וכי אמאי אתער איהו לגביה דעשו, ומב הוה ליה לאשתוקי מניה, אלא אמר יעקב, ידענא דעשו חייש ליה ליקרא דאבא אולי שכח ממנו, ולא לעוררו. אלא אמר יעקב ידענא דעשו חייש ליה ליקרא דאבא ולעלם

מוסר

(מספר צידה לדרך דף ר"ו ע"א)

גדר העבודה לבוּרא יתברך היא הפניעה טובה אשר קדמהו רק הכל בגדולתו על הטובה אשר גמלהו מעת וחסדו הגדול, לכן השכל יחייב שיהיה יצירתו עד עת בחינתו והקנת שכלו בלתי נכנע לפניו וירוח לעבודתו ולמצותו

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ד)

א אם היה מלמד מפיו לתלמידים מלמד אומר למתרגם והמתרגם משמיע לכל ואם היה מלמד על פי מתרגם, התלמידים, וכשהם שואלין, שואלין המתרגם עומד בינו ובין התלמידים והרב למתרגם הוא שואל לרב והרב משיב

זוהר

תרגום הזוהר

וּלְעֹלָם לֹא אֲרַגְיוּ קַמְיָה וְהָא יִדְעֵנָא הוּאִיל
וְאִפֵּא קַיִים לֹא מִסְתַּפִּינָא מַנְיָה, אֲבָל הַשְּׁתָא
דְּאִפֵּא קַאִים, בְּעֵינָא לְאַתְפִּיּסָא עַמְיָה, מִיַּד
וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מִלְאָכִים לְפָנָיו.

לֹא אֲרַגְיוּ קַמְיָה, אֲלֵא אִמְר יַעֲקֹב,
יִוֹדַע אֲנִי שְׁעָשׂוּ חֲרָד לּוֹ לְכַבּוֹד אֲבִי,
וּלְעוֹלָם לֹא הִכְעִיס לְפָנָיו, וְהָא יִדְעֵנָא
הוּאִיל וְאִפֵּא קַיִים, לֹא מִסְתַּפִּינָא
מַנְיָה, וַיִּוֹדַע אֲנִי הוּאִיל וְאֲבִי חַי
אֵינִי מִפְּחָד מִמֶּנּוּ (שְׁלֵא יִדְקֵנִי), אֲבָל
הַשְּׁתָא דְּאִפֵּא קַאִים, בְּעֵינָא
לְאַתְפִּיּסָא עַמְיָה, אֲבָל כָּל עוֹד
שְׂאֲבִי חַי, בְּרַצוֹנִי לְהַתְּפִיס עִמּוֹ, מִיַּד
וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מִלְאָכִים לְפָנָיו.

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מִלְאָכִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר,
(משלי יב) טוֹב נִקְלָה וְעֵבֶד לוֹ מִמַּתְּכַבֵּד וְחָסֵר
לְחֵם. הָאִי קָרָא עַל יֵצֵר הָרַע אֲתָמֵר, בְּגִין
דְּאִיהוּ מִקְטָרְנָא תְּדִיר לְגַבִּי בְּנֵי נִשְׂאָ. וַיֵּצֵר
הָרַע אִיהוּ אָרִים לְבִיָּה וְרַעוּתִיָּה דְּבַר נִשְׂ
בְּנָאוּתָא, וְאִזִּיל אֲבַתְרִיָּה מִסְלָסֵל שְׁעָרִיָּה
וּבְרִישִׁיָּה, עַד דְּאִיהוּ אֲתַנְּאִי עֲלִיָּה וּמְשִׁיף לִיָּה
לְגִיָּהֶנּוּ.

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מִלְאָכִים, רַבִּי שְׁמַעוֹן
פִּתַּח וְאָמַר (משלי יב) טוֹב נִקְלָה
וְעֵבֶד לוֹ מִמַּתְּכַבֵּד וְחָסֵר לְחֵם. הָאִי
קָרָא עַל יֵצֵר הָרַע אֲתָמֵר, זֶה הַמְּקָרָא
עַל הַיֵּצֵר הָרַע נִאָמֵר, בְּגִין דְּאִיהוּ
מִקְטָרְנָא תְּדִיר לְגַבִּי בְּנֵי נִשְׂאָ, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא מִתְּגַבֵּר תְּמִיד אֲצֵל בְּנֵי אָדָם
וּמְבִיאֵן לִידֵי חֵטָא, וַיֵּצֵר הָרַע אִיהוּ
אָרִים לְבִיָּה וְרַעוּתִיָּה דְּבַר נִשְׂ
בְּנָאוּתָא, וְאִזִּיל אֲבַתְרִיָּה מִסְלָסֵל שְׁעָרִיָּה, וַיֵּצֵר
הָרַע הוּא מְרִים לְבוֹ וְרַצוֹנֵי שֶׁל הָאָדָם בְּגִיָּהֶנּוּ, וְהָאָדָם הוֹלֵךְ אַחֲרָיו מִסְלָסֵל בְּשַׁעְרֵוֹ וּבְרֵאשׁוֹ,
עַד דְּאִיהוּ אֲתַנְּאִי עֲלִיָּה וּמְשִׁיף לִיָּה לְגִיָּהֶנּוּ, עַד שֶׁהַיֵּצֵר הָרַע מִתְּנַאֵה עֲלָיו וּמוֹשֵׁף אוֹתוֹ
לְגִיָּהֶנּוּ.

אֲבָל טוֹב נִקְלָה הֵינּוּ הַהוּא דְּלֹא אִזִּיל אֲבַתְרִיָּה דְּיֵצֵר הָרַע וְלֹא אֲתַנְּאִי כָּלֵל, אוֹתוֹ הָאָדָם

מוסר

כְּעֵבֶד לְפָנָי רַבּוֹ וְתְמִיד יוֹם יוֹם יוֹסִיף
הַכְּנַעֲנָה. וְכָל אֲשֶׁר יוֹסִיף לוֹ הַשֵּׁם טוֹבָה
עַל שְׂאֵר בְּנֵי אָדָם מִהִבְלֵי הַזְּמַן וְהַדּוּמָה
לוֹ, חַיִּיב יוֹתֵר לְפָנַי וְלְעֵבֹד עֲבוֹדָתוֹ
לְפָרוּעַ מֵעַט מִחֻבּוֹת הַשֵּׁם עֲלָיו וַיִּכְנַע
בְּאַבְרָיו וּבְכָל כַּחוֹתָיו. וְאִף עַל פִּי שֶׁהַשְּׁכָל

הלכה פסוקה

לְמַתְרַגְּם וְהַמְתַּרְגְּם מְשִׁיב לְשׂוֹאֵל. וְלֹא
יִגְבִּיָּה הָרַב קוֹלוֹ יוֹתֵר מִקּוֹל הַמְתַּרְגְּם וְלֹא
יִגְבִּיָּה הַמְתַּרְגְּם קוֹלוֹ בְּעַת שֶׁשׂוֹאֵל אֵת
הָרַב יוֹתֵר מִקּוֹל הָרַב: כּ אֵין הַמְתַּרְגְּם
רְשָׁאֵי לֹא לְפָחוֹת וְלֹא לְהוֹסִיף וְלֹא לְשַׁנּוֹת
אֲלֵא אִם כֵּן הִיָּה הַמְתַּרְגְּמָן אֲבִיו שֶׁל חָכֵם

תרגום הווהר

שאינו הולך אחר היצר הרע ואינו מתגאה כלל, ומאידך רוחיה ולביה ורעותיה לגבי קדשא פריך הוא, ומשפיל רוחו ולבו ורצונו אצל הקדוש ברוך הוא, וכדין תהוא יצר הרע מתהפך לעבד לו ולא יכיל לשלמאה עלוי, ואז אותו היצר הרע מתהפך לעבד לו שאינו יכול לשלט עליו והוא בר נש שליט עלוהי ואותו האדם שולט על היצר הרע, כמה דאת אמר כמו שנאמר ואתה תמשל בו. וזה הנקלה הוא טוב ממתכבד, פרושו כמה דאמרן דאיהו אוקיר גרמיה, מסלסל בשעריה, אתגאי ברוחיה, ואיהו חסר לחם, חסר מהימנותא, כמה דאת אמר (ויקרא כא) לחם אלהיו וגומר, לחם אלהיהם הם מקריבים וגומר.

זוהר

ולביה ורעותיה לגבי קדשא פריך הוא, וכדין תהוא יצר הרע מתהפך לעבד לו ולא יכיל לשלמאה עלוי, והוא בר נש שליט עלוהי כמה דאת אמר ואתה תמשול בו.

ממתכבד כמה דאמרן דאיהו אוקיר גרמיה, מסלסל בשעריה אתגאי ברוחיה, ואיהו חסר לחם, חסר מהימנותא, כמה דאת אמר (ויקרא כא) לחם אלהיו וגומר, לחם אלהיהם הם מקריבים וגומר.

דבר אחר טוב נקלה ועבד לו דא יעקב דמאידך רוחיה לגביה דעשו בגין דלבתר ליהוי עבד לו וישלוט עלוי ויתקיים ביה יעבדוך

מסלסל בשערו, מתגאה ברוחו, ואיהו חסר לחם, והוא נקרא חסר לחם שפירושו חסר מהימנותא, חסר האמונה (דהינו שחסרה לו השקאת השכינה הנקראת אמינה ונקראת לחם). כמה דאת אמר כמו שנאמר (ויקרא כא) לחם אלהיו וגומר, לחם אלהיהם הם מקריבים וגומר, שפירושו שעל ידי הקרבנות הם מקריבים את השכינה שנקראת לחם אל הקדוש ברוך הוא).

דבר אחר טוב נקלה ועבד לו, דא יעקב דמאידך רוחיה לגביה דעשו, זה יעקב שהשפיל רוחו כנגד עשו, בגין דלבתר ליהוי עבד לו וישלוט עלוי, כדי שלאחר כך יהיה עשו עבד לו וישלט עליו, ויתקיים ביה, ויתקיימו ביעקב הברכות ועבדוך עמים וישתחוו לך לאומים

מוסר

יורה על חיוב קבלת העבודה, העירה דרף טוב לו, והתורה מתחלקת על שלשה התורה משיבת נפש לעשות לה גדר חלקים. האחד צווי, השני אזהרה, וגבול לשלם לו קצת מחיובו ובאיזה השלישי מתר. והצווי מתחלק לשני

הלכה פסוקה

או רבו. אומר הרב למתרגמן כך אמר לי ומזכיר שמו של אבי הרב או של רבו רבי או כך אמר לי אבא מרי וכשאומר ואומר כך אמר רבנא פלוני אף על פי המתרגמן הדברים לעם אומר בשם החכם, שלא הזכיר הרב שמו של חכם, שאסור

זוהר

תרגום הזוהר

עמים וישתחוו לך לאומים וגומר. ועדין לא הוה זמניה, כלל אלא בגין דסליק ליה יעקב לבתר יומיאי, ועל דא הוה מיד נקלה, ולבתר ההוא דאיהו מתכבד יהא עבד לו, ההוא דאיהו חסר לחם יהא עבדא לההוא דיהבו ליה רוב דגן ותירוש.

וגומר. שואל ועדין לא הוה זמניה כלל, ועדין לא היה זמנו של יעקב כלל, ולמה השפיל עצמו כדי שיהיה אחר כך עשו עבד לו, ומשיב אלא בגין דסליק ליה יעקב לבתר יומיאי, אלא שבאמת היו הברכות מתקיימות תיכף, משום שיעקב סילק לו והניח הברכות על אחרית הימים, ועל דא הוה מיד נקלה, ועל זה היה יעקב מיד נקלה (לפני עשו), ולבתר ההוא דאיהו מתכבד יהא עבד לו, ואחר כך אותו שהוא עכשיו מתכבד (הינו עשו) יהיה עבד לו (ליעקב), ההוא דאיהו חסר לחם יהא עבדא לההוא דיהבו ליה רוב דגן ותירוש, ההוא שהוא חסר לחם (עשו) — שלא נתברך בדגן ותירוש) יהיה עבד לאותו שנתנו לו רב דגן ותירוש (יעקב שנתברך מיצחק ברב דגן).

תא חזי על דא בגין דידע יעקב דאצטרף ליה השתא אתהפך ליה נקלה, בא וראה, על בן משום שידע יעקב שצריך לו לעשו עכשיו, לכן נתהפך לו לנקלה (שהשפיל עצמו לפניו), ויותר חכמה ועקמו עבד ברא מפל מה דעבד לגביה דעשו, ויותר חכמה וערמה עשה בזה (שהשפיל עצמו לעשו) מפל מה שעשה נגד עשו (לפי שבזה שהשפיל עצמו לפני עשו, בכח הכנעה זו בבר את חלק הטוב שבעשו ולקחו לעצמו, וחלק הרע שהיה ביעקב נדבק בעשו ונשאר עשו פלו רע). דאילו תוה ידע עשו חכמה דא יקטיל ליה לגרמיה ולא ייתי לרא, שאם היה יודע עשו חכמה זו, היה הורג את עצמו ולא יבא לזה, אכל פלא עבד בחכמתא אבל

מוסר

חלקים, אחד מהם חובת הלכות ביהודי ומצותיו ויחשוב בנפלאותיו ויבחן האל והיות שלם עמו ובוטח אליו בטובותיו והרבה דברים פיוצא בזה ממה והתרצות בגזרותיו ולהאמין בנביאיו שיאריך הספור. והשני מהם חובת ובתורתו וליראה אותו ולשמור חקיו הלכות והאברים יחדיו ביהודי הלשון

הלכה פסוקה

לקרות לרב או לאביו בשמו: ג הרב עליהם וירגו, אלא חזר ושונה הדבר אפילו שלמד ולא הבינו התלמידים לא יכעוס במה פעמים עד שיבינו עומק ההלכה. וכן

וישלח ליום שני

רט

תרגום הזוהר

זוהר

הכל עשה בחכמה, ועליה אמרה
חנה (שמואל-א ב) יי
בְּחִכְמָתָא, וְעָלְיָה אָמְרָה חָנָה (שמואל-א ב) יי
יַחַתּוּ מְרִיבָיו וְגֹמֵר וַיִּתֵּן עֹז לְמַלְכוֹ:
יַחַתּוּ מְרִיבָיו
וְגֹמֵר וַיִּתֵּן עֹז לְמַלְכוֹ:

מוסר

עם הלב בקריאת התורה ולמודה והתפלה מן המעשים בשבתות וימים טובים
והצום והצדקה והנלנה אליה והשבייתה ועשיית ספה ולולב וציצית והדומה לו:

הלכה פסוקה

לא יאמר התלמיד הבינתי והוא לא הבין כעם עליו רבו ורגז יאמר לו רבי תורה
אלא חוזר ושואל אפילו כמה פעמים, ואם היא וללמוד אני צריך ודעתי קצרה:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת וישלח

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וישלח דף קס"ז ע"ב)

וַיֵּשׁוּבוּ הַמַּלְאָכִים אֶל יַעֲקֹב לֵאמֹר בָּאנוּ
אֶל אַחִיד אֶל עֲשׂוּ וְגַם הוֹלֵךְ
לְקִרְאָתְךָ וְאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ. כִּי
בָּאנוּ אֶל אַחִיד, לֹא יִדְעָנָא דְאִיהוּ עֲשׂוּ. וְכִי
אָחִין אַחֲרֵינוּ הוּוּ לְיַעֲקֹב.

וַיֵּשׁוּבוּ הַמַּלְאָכִים אֶל יַעֲקֹב לֵאמֹר
בָּאנוּ אֶל אַחִיד אֶל עֲשׂוּ
וְגַם הוֹלֵךְ לְקִרְאָתְךָ וְאַרְבַּע מֵאוֹת
אִישׁ עִמּוֹ. שׂוֹאֵל, כִּינֵן דְּאָמַר בָּאנוּ
אֶל אַחִיד לֹא יִדְעָנָא דְאִיהוּ עֲשׂוּ.
וְכִי אָחִין אַחֲרֵינוּ הוּוּ לְיַעֲקֹב, וְכִי
אָחִים אַחֲרִים הָיוּ לוֹ לְיַעֲקֹב.

מוסר

(מספר צידה לדרך דף ר"ו ע"ב)

הַאֲזַהְרָה מִתַּחֲלָקָת לְשָׁנֵי חֲלָקִים אֶחָד חוֹבֵת הַאֲבָרִים, הַאֲזַהְרָה שֶׁל חוֹבֵת
מֵהֶם חוֹבֵת הַלְּבָבוֹת וְהַשְּׁנֵי הַלְּבָבוֹת הוּא שְׂיָזְהָר מֵהִשְׁתַּתֵּף עִם הַבּוֹרָא

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ד)

א אין שואלין את הרב כשיבנס למדרש עד שתתישב דעתו עליו, ואין התלמיד שואל כשיבנס עד שיתיישב ויגוח, ואין שואלין שנים כאחד. ואין שואלין א את הרב מענין אחר אלא מאותו הענין שהן עסוקים בו כדי שלא יתבייש. ויש לרב להטעות את התלמידים בשאלותיו ובמעשים שעושה בפניהם כדי לחדדן

זוהר

תרגום הזוהר

ומשיב, אלא כאנו אל אחיד, ואי תימא דהדר בתשובה ואזיל בארע מתקנא, לאו הכי, אלא עשו הרשע בדמעיקרא, ואם תאמר שחזר בתשובה והולך בדרך הישר, אינו כן, אלא הוא עשו הרשע כבתחלה.

וגם הולך לקראתך. ואי תימא דאיהו בלחודוי אזיל, ואם תאמר שהוא ביחיד הולך (ואין פונתו להרע לך), לאו, אינו כן, אלא ארבע מאות איש עמו, שבאים להלחם עמך.

ובל כך למה הפחידו אותו, (אלא אינו) אמרו ליה, בגין דקדשא בריך הוא אתרעי תדיר בצלותהון דצדיקניא ומתעטר בצלותהון, אלא

המלאכים אמרו לו כל אלו הדברים, משום שהקדוש ברוך הוא חפץ תמיד בתפלת הצדיקים, ומתעטר בתפלתם, ולכן רצו שיתפלל אל הקדוש ברוך הוא, בדאמרינו דההוא מלאכא דממנא על צלותהון דישראל סנדלפון שמייה, נטיל כל אינון צלותין ועביד מנייהו עטרה לחי העולמים, כמו שאמרנו שאותו המלאך הממנה על תפלתם של ישראל, אשר שמו סנדלפון, לוקח כל אלו התפלות ועושה מהם עטרה לחי העולמים, ואוקמוה, וכבר העמידו ופרשו הדבר הזה. וכל שבין צלותהון דצדיקניא דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, וכל

מוסר

יתעלה שום שתוף בעולם וירחיק מלבו ויהגונה והגונה שום תואר מתוארי הגוף וממשיגי הגוף. ולשגוא בלבו כל דבר שהזוהר עליו שלא

הלכה פסוקה

וכדי שידע אם זוכרים הם מה שלמדם או אינם זוכרים. ואין צריך לומר שיש לו רשות לשאול אותם בענין אחר שאין עוסקין בו כדי לזרזם: ב אין שואלין מעומד ואין משיבין מעומד, ולא מגבוה ולא מרחוק ולא מאחורי הזקנים. ואין שואלין הרב אלא בענין שהן קורין בו (עיי' בכסף משנה). ואין שואלין אלא מיראה

תרגום הווהר

זוהר

שכן תפלת הצדיקים שהקדוש ברוך הוא חפץ בהם, ואתעביד עטרה לאתעטרא באינון צלותין לקדשא בריך הוא, ונעשה עטרה להתעטר באותם תפלות להקדוש ברוך הוא. שואל, ואי תימא משריין קדישין הוון אתיין עמיה, ואם תאמר, הלא מחנות קדושים היו באים עם יעקב, ולמה התירא. ומשיב, אלא צדיקניא לא סמכין על זכותיהו, אלא על צלותהוון ובעותהוון לגבי מאריהוון, רק הצדיקים אינם סומכים על זכותם, אלא על תפלתם ובקשתם לפני אדונם.

אתרעי בהו, ואתעביד עטרה לאתעטרא באינון צלותין לקדשא בריך הוא. ואי תימא משריין קדישין הוון אתיין עמיה, אמאי דחיל, אלא צדיקניא לא סמכין על זכותיהו, אלא על צלותהוון ובעותהוון לגבי מאריהוון.

ותא חווי, דאמר רבי שמעון, צלותא דסגיאין סליק קמי קודשא בריך הוא, ומתעטר בהיא צלותא בגין דסלקא בגוונין סגיאין, ואתכלילת מפמה סטריין, ובגין דאתכלילת מפמה גוונין, אתעבידת עטרה, ומנחא על רישא דצדיק

ותא חווי דאמר רבי שמעון, צלותא דסגיאין סליק קמי קודשא בריך הוא, ובא וראה, שאמר רבי שמעון, תפלת הרבים עולה לפני הקדוש ברוך הוא, ומתעטר בהיא צלותא בגין דסלקא בגוונין סגיאין, ומתעטר באותה התפלה, בשביל שעולה באפנים רבים (כי זה שואל פרנסה וזה שואל רפואה וכדומה, ולפי שיש הרבה שאלות נכמרים רחמיו של הקדוש ברוך הוא), ואתכלילת מפמה סטריין, ונכללת מפמה צדדים, כי יש הרבה סוגי אנשים, כי זכות הרבים כוללים המדות והמצות והשלמות שבכלם יחד. ובגין דאתכלילת מפמה גוונין אתעבידת עטרה, ומשום שנכללת מפמה אפנים נעשית עטרה, ומנחא על רישא דצדיק

מוסר

ברע וברעים ובקנאה ובחמדה ולא יקוץ בלבו בגזירת יוצרו. וחובת האברים הוא האזהרה שלא ישתף דבר עם הבורא בגלוי ובנסתר. ויזהר מלשון הרע ומשבועות

שוא וכזב ורכילות ואכילת איסור וביאות אסורות ושפיכות דמים וגזל וחמס והדומים להם. והמתר יחלק לשלשה חלקים. האחד די הספוק, והשני מותרות,

הלכה פסוקה

ולא ישאל בענין יותר משלש הלכות: ג שנים ששאלו שאל אחד בענין ושאל אחד שלא בענין נזקקין לבענין. מעשה ושאינו מעשה

נזקקין למעשה. הלכה ומדרש נזקקין להלכה. מדרש ואגדה נזקקין למדרש. אגדה וקל וחומר נזקקין לקל וחומר. קל

זוהר

תרגום הזוהר

חי העולמים, ומנחת על ראש צדיק חי העולמים, וצלותא דיהודי לאו איהי כלילא, ולא איהי אלא בגוון חר, ותפלת יחיד אינה פלולה, ואינה אלא באפן אחד, ועל דא צלותא דיהודי לאו איהי מתתקנא לאתקבלא (אלא בצלותא)

בצלותא דסגיאין, ועל פן תפלת היחיד אינה מתקנת להתקבל כמו תפלת הרבים. ותא חזי יעקב כליל הוה ועל דא צלותיה תאיב לה קודשא בריך הוא, ובא וראה, יעקב היה פלול מפל המצוות. וגם תפלתו היתה פלולה מפמה שבחים ותשבחות, ועל זה התאנה הקדוש ברוך הוא לתפלתו. מה בתיב ויירא

יעקב מאד ויצר לו. שהקדוש ברוך הוא הכניס בלבו יראה כדי שיתפלל.

רבי יהודה פתח ואמר בתיב (משלי כ"ח י"ד) אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה. זכאין אינון ישראל דקדשא בריך הוא אתרעי בהו ויהב לון אורייתא דקשוט בגין למזפי בה לחיי עלמא, אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא חפץ בהם ונתן להם תורת אמת בשביל לזכות בה לחיי עולם, דכל מאן דאשתדל באורייתא קדשא בריך הוא משיד עליה חיון עלאין ואעיל ליה לחיי עלמא דאתי, שפל מי שמתעסק בתורה הקדוש ברוך הוא מושף עליו חיים עליונים ומביא אותו לחיי עולם הבא, דבתיב (דברים ל') כי הוא

מוסר

והשלישי הפליות. די הספוק מה שאי ובמלבושים ובנשים ובסחורות ובכל אפשר בלעדו, ומצנה על האדם שינהיג כל דרכיו על דרך האמצעי באכילה ושתיה איש חונן ומלנה יכלכל דבריו במשפט:

הלכה פסוקה

וחומר וגזרה שוה נזקקין לקל וחומר. היו נזקקין לחכם. תלמיד ועם הארץ נזקקין השואלין שנים אחד חכם ואחד תלמיד לתלמיד. שניהם חכמים שניהם תלמידים

וישלח ליום שלישי

רטו

תרגום הזוהר

תנין וארד ימיה, וכתוב (שם ל"ב)
ובדבר הזה תאריכו ימים, תיין
כהאי עלמא ותיין בעלמא דאתי,
תיים בעולם הזה ותיים בעולם הבא:

זוהר

ל' כי הוא תנין וארד ימיה. וכתוב (שם ל"ב)
ובדבר הזה תאריכו ימים, תיין כהאי עלמא,
ותיין בעלמא דאתי:

הלכה פסוקה

שניהם עמי הארץ שאלו שניהם בשתי
שאלות בשני מעשים הרשות ביד המתרגם
הלכות או בשתי תשובות או בשתי
מעשה:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת וישלח

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וישלח דף קע"א ע"ב)

והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו. רבי אלעזר פתח ואמר, (שמות ל"ד) פי לא תשתחוה לאל אחר פי יי קנא שמו. וכי יעקב דאיהו שלימא דאתברר חולקא שלימתא לקדשא בריך הוא ואיהו אתקריב לגביה יתיר, (ס"א יתיר (ס"א ואשתלים לעילא ולתתא), והלא יעקב שהוא השלם שבאבות שנבחר חלק שלם

והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו. רבי אלעזר פתח ואמר פתיב (שמות ל"ד) פי לא תשתחוה לאל אחר פי יי קנא שמו. שואל וכי יעקב דאיהו שלימא דאתברר חולקא שלימתא לקדשא בריך הוא, ואיהו אתקריב לגביה יתיר (ס"א ואשתלים לעילא ולתתא),

מוסר

(מספר צידה לדרך דף ר"ו ע"ב)

המותרות הוא רבוי עובר גבול די אין צורך בהם לאדם כמו רבוי אכילה הספוק אל התוספת אשר ושתיה ומלבושים וביאות, והוא נענש

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ה)

א בשם שאדם מצוה בכבוד אביו וביראתו יותר מאביו, שאביו מביאו לחיי העולם כך הוא חייב בכבוד רבו ויראתו תוה ורבו שלמדו חכמה מביאו לחיי העולם

זוהר

תרגום הזוהר

להקדוש ברוך הוא, והוא נתקרב אליו ביותר, ונשתלם למעלה ולמטה, ה' סגיד לה' הוא רשע דעשו דאיהו בסטרא דאל אחר, ומאן דסגיד ליה סגיד לאל אחר, אם פן איף השפתנה לאותו רשע עשו, שהוא בצד אל אחר, ומי ששפתנה לו משפתנה לאל אחר. אי תימא בגין דאמרו תעלא בעידניה סגיד ליה, ואם תאמר שהשפתנה לו מפני שהיתה השעה משחקת לו, והמשל אומר "השועל בשעתו (כשהוא מולך), השפתנה לו", לאו הכי, דהא עשו כאל אחר הוה, ויעקב לא יסגוד לתהוא סטרא ולתהוא חולקא כלל, אינו כן, שהרי עשו היה כאל אחר (כעבודה זרה), ויעקב לא ישפתנה לאותו צד ולאותו חלק כלל, ואם פן איף השפתנה לעשו.

(פתח רבי אבא ואמר) להקשות עוד, אלא (כשדוד המלך שלח לנבל לברכו ולבקשו שישלח מזון לחילותיו) בתיב (שמואל א' כה) ואמרתם בה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום, והא אתמר דאסיר (נ"א ל"ג ליה) לאקדומי להו שלם לרשיעינא, והלא למדנו שאסור לו לאדם להקדים שלום לרשעים, וביון דאסיר היכי אשפתנא דדוד אמר האי

מוסר

עליו כשהוא משתדל למלאת תאוותו, והוא עובר על מצות יוצרו ודבק ביצרו הזונה המביאו לשאול תחתית: הקצור מדי ספוק בדברים שזכרתי, אם הוא עושה לשם שמים לפרישות מן העולם ולשבר תאוותו כדי

הלכה פסוקה

הבא. ראה אבידת אביו ואבידת רבו של רבו קודמת לשל אביו. אביו ורבו נושאים במשא מניח את של רבו ואחר כך של אביו. אביו ורבו שבויים בשביה פודה את רבו ואחר כך פודה את אביו, ואם היה

תרגום הווהר

זוהר

קרא לנבל, וכיון שאסור, איך מצאנו שדוד אמר מקרא זה לנבל, שהיה רשע. ומשיב, אלא הא אוקמוה דלקדשא ברין הוא קאמר בגין לקשרא ליה לחי, אלא כבר פירשוהו שלהקדוש ברין הוא אמר פן, כדי לקשר אותו לחי העולמים (לחבר מדת "פה" שהיא השכינה, למדת "חי" שהוא יסוד), וחשיב נבל דעליה קאמר, ונבל חשב שאליו הוא מתפרין.

קרא לנבל אלא הא אוקמוה דלקדשא ברין הוא קאמר, בגין לקשרא ליה לחי, וחשיב נבל דעליה קאמר.

בגוונא דא (בראשית מז) וישתחו ישראל על ראש המטה, וכי לגביה דבריה סגיד, אלא לאתריה דשכינתא קא פרע וסגיד.

בגוונא דא ופעין זה מצינו אצל יעקב, שנאמר (בראשית מז) וישתחו ישראל על ראש המטה, וקשה, וכי לגביה דבריה סגיד, וכי לבנו השתחנה, אלא לאתריה דשכינתא קא פרע וסגיד. אלא על פרחף לומר שלמקום השכינה שהוא למעלה מראשותיו של חולה, פרע והשתחנה.

אוף הקא והוא עבר לפניהם, מאי והוא, דא שכינתא עלאה דהנה אולא קמיה (פרע), ודא הוא נטירו עלאה, פיון דחמא יעקב, אמר, הא עידן לסגדא לגביה דקדשא ברין

אוף הקא והוא עבר לפניהם, מאי והוא דא שכינתא עלאה דהנה אולא קמיה, (פרע), וכן פאן נאמר והוא עבר לפניהם, על מי נאמר "והוא", זוהי השכינה העליונה שהיתה הולכת לפניו, ודא הוא נטירו עלאה, וזו היא השמירה העליונה ששמרתו. פיון דחמא יעקב, אמר, הא עידן לסגדא לגביה דקדשא ברין הוא דהנה אולא קמיה, פיון שראה

מוסר

להתקרב בו אל השם, אז טוב לו המאכל עד שיתכו המותרות שנעשו כשיעשנו על דרך הרפואה כמו החולה בסבת רוב המאכל, וכן יעשה זה שחלה מרוב המאכל שימנע מפני המניעות מהדברים הצריכים לשבר תאות

הלכה פסוקה

חכמים מורא רבך כמורא שמים לפיכך אמרו כל החולק על רבו כחולק על השכינה שנאמר (במדבר כו) בהצותם על ה', וכל העושה מריבה עם רבו פעושה מריבה עם השכינה שנאמר (שם כ) אשר רבו בני ישראל את ה' וינקדש בם. וכל המתרעם על רבו כמתרעם על ה' שנאמר (שמות טז) לא עלינו תלונותיכם פי על ה'. וכל המתהדר אחר רבו כאלו מתהדר אחר השכינה שנאמר (במדבר כא) וידבר העם

זוהר

תרגום הזוהר

יעקב את השכינה, אמר, הרי הזמן הראוי להשתחוות להקדוש ברוך הוא שהיה הולך לפניו, וכרע וסגיד שבע זמנים עד גשתו עד אחיו, וכרע והשתחוה שבע פעמים (להשכינה) עד גשתו עד אחיו, והראיה ולא כתיב וישתחו לעשו. שלא נאמר וישתחו לעשו, אלא בין דחמא דהא קדשא ברוך הוא אול קמיה, בדין סגיד לקבליה, אלא פיון שראה שהרי הקדוש ברוך הוא הולך לפניו, אז השתחוה לנגדו, בגין דלא למיהב יקר למסגד לאחרא בר מניה, משום שלא לתן כבוד להשתחוות לאחר חוץ ממנו, וכלא איהו בדקא יאות, והפל הוא פראוי.

זכאין אינון צדיקניא דכל עובדיהון דקא עבדי בגין יקרא דמאריהון איהו, אשריהם הצדיקים שפל מעשיהם שהם עושים הוא בשביל כבוד אדונם, ובגין דלא יסטון לימינא ולשמאלא, וכדי שלא יטו לימין ולשמאל מהדרך הישר:

מוסר

היצר. ואם יעשה זה לשם ולתהלה את נפשו וגופו, והוא דומה למכבה את ולרמות בו בני העולם הוא מגונה וחומס

הלכה פסוקה

להפרישו ולומר לו דבר זה אסור ואפילו בפני רבו ואף על פי שלא נתן לו רבו רשות, שכל מקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב. במה דברים אמורים בדבר שנקרה מקרה, אבל לקבוע עצמו להוראה ולישב ולהורות לכל שואל אפילו הוא בסוף העולם ורבו בסוף העולם אסור לו להורות עד שימות רבו אלא אם בן נטל רשות מרבו. ולא פל מי שמת רבו מתר לו לישב ולהורות בתורה אלא אם בן היה תלמיד שהגיע להוראה:

באלהים ובמשה: ב איהו חולק על רבו, זה שקובע לו מדרש ויושב ודורש ומלמד שלא ברשות רבו ורבו קנים ואף על פי שרבו במדינה אחרת. ואסור לאדם להורות בפני רבו לעולם, וכל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה: ג היה בינו ובין רבו שתים עשרה מיל ושאל לו אדם דבר הלכה מתר להשיב. ולהפריש מן האסור אפילו בפני רבו מתר להורות, ביצד פגון שראה אדם עושה דבר האסור מפני שלא ידע באיסורו או מפני רשעו, יש לו

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת וישלח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֵר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלַמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶינָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחֲדָיִם יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלֵלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(וישלח דף קע"ח ע"ב)

פָּתַח רַבִּי יוֹסֵי וְאָמַר כְּתִיב (תהלים
ל"ב) אַתָּה סֵתֵר לִי מִצַּר
תִּצְרֵנִי רַנִּי פִלַּט תְּסוּבְּכֵנִי סֵלָה.
אַתָּה סֵתֵר לִי, דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
דְּאִיהוּ סֵתֵרָא וּמְגִן לְבַר נֶשׁ דְּאֲזִיל
בְּאַרְחֵי דְּאֲוִרֵייתָא, וְאִיהוּ אֶסְתַּתֵּר
בְּצִלָּא דְּגַדְפּוּי דְּלֵא יִכְלִין
לְאַבְאָשָׁא לִיהַ.

לִי מִצַּר תִּצְרֵנִי רַנִּי פִלַּט תְּסוּבְּכֵנִי סֵלָה.
אַתָּה סֵתֵר לִי, דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
דְּאִיהוּ סֵתֵרָא וּמְגִן לְבַר נֶשׁ דְּאֲזִיל
בְּאַרְחֵי דְּאֲוִרֵייתָא, זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרִיךְ
הוּא שֶׁהוּא מְסַתֵּר וּמְגִן לְאָדָם
שֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה, וְאִיהוּ אֶסְתַּתֵּר
בְּצִלָּא

דְּגַדְפּוּי דְּלֵא יִכְלִין לְאַבְאָשָׁא לִיהַ, וְהוּא מְסַתֵּר בְּצִל כְּנָפָיו שְׁלֵא יוֹכְלוּ לְהִרְע לוֹ.

מוסר

(מספר צידה לדרך דף ר"ו ע"ב)

צְרִיף שְׂיִקְבֵּל הַכְּנָעָה גְדוֹלָה לְפָנָי וְשִׁיעֲבוּד לוֹ בְּדַבּוּר וּבְמַעֲשֵׂה. וְשִׁירָא
הַבּוֹרָא וּלְפָנָי עֲבָדְיוֹ וְאוֹהֲבָיו מִמֶּשׁ בְּכָל זְמַן לְפִי שֶׁהוּא לְפָנָיו תְּמִיד

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ה)

א כָּל תְּלַמִּיד שְׁלֵא הִגִּיעַ לְהוֹרָאָה וּמוֹרָה נֶאֱמַר (משלי ז) כִּי רַבִּים חֲלָלִים הִפִּילָה. וְכֵן
הָרִי זֶה רָשָׁע שׁוֹטֵה וְגַם רוּחַ וְעָלְיוֹ חָכָם שֶׁהִגִּיעַ לְהוֹרָאָה וְאִינּוּ מוֹרָה הָרִי זֶה

זוהר

תרגום הזוהר

מצר תצַרְנִי. מְעִילָא וּמְתַתָּא, לְעִילָא אִית לִיה לְבַר נִשׁ מְאָרִי דְבָבו, לְתַתָּא אוּף הָכִי נְמִי, וּמָאן אִיהוּ, דָּא יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ צַר לְעִילָא וְצַר לְתַתָּא. וְאֵלְמָלָא יֵצֵר הָרַע לָא אֲשַׁתְּכַח מְאָרִי דְבָבו לְבַר נִשׁ בְּעֵלְמָא, בְּגִין כֶּף מִצַּר תִּצְרַנִּי. רְנִי פִלְט תְּסוּבְּבִי סְלָה. יְסוּבְּבִי סְלָה מִבְּעִי לִיה, מְאִי תְּסוּבְּבִי. אֲלִין אֵינּוֹן שִׁירִין דְּאִית בְּהוּ דְרָגִין לְהַצְלָה, תְּסוּבְּבִי בְּהוּ לְשׁוּבָא לִי בְּאַרְחָא וְהָאִי קָרָא אִיהוּ כְּסֻדְרָא, וְאִיהוּ לְמַפְרַע, מְהָאִי גִיסָא וּמְהָאִי גִיסָא.

מצר תצַרְנִי. מְעִילָא וּמְתַתָּא, לְעִילָא אִית לִיה לְבַר נִשׁ מְאָרִי דְבָבו, לְתַתָּא אוּף הָכִי נְמִי, וּמָאן אִיהוּ, דָּא יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ צַר לְעִילָא וְצַר לְתַתָּא. וְאֵלְמָלָא יֵצֵר הָרַע לָא אֲשַׁתְּכַח מְאָרִי דְבָבו לְבַר נִשׁ בְּעֵלְמָא, בְּגִין כֶּף מִצַּר תִּצְרַנִּי. רְנִי פִלְט תְּסוּבְּבִי סְלָה. יְסוּבְּבִי סְלָה מִבְּעִי לִיה, מְאִי תְּסוּבְּבִי. אֲלִין אֵינּוֹן שִׁירִין דְּאִית בְּהוּ דְרָגִין לְהַצְלָה, תְּסוּבְּבִי בְּהוּ לְשׁוּבָא לִי בְּאַרְחָא וְהָאִי קָרָא אִיהוּ כְּסֻדְרָא, וְאִיהוּ לְמַפְרַע, מְהָאִי גִיסָא וּמְהָאִי גִיסָא.

לא היו נמצאים שונאים להאדם בעולם (שכל השונאים שיש לו לאדם הכל נמשך מהחטאים שהיצר הרע מחטיאו), בגין כֶּף מִצַּר תִּצְרַנִּי, ומשום כֶּף נֶאֱמַר מִצַּר תִּצְרַנִּי (לשון יחיד).

רְנִי פִלְט תְּסוּבְּבִי סְלָה, מִשְׁמַע שְׁשִׁירֵי הַהַצְלָה הֵם יְסוּבְּבִי, וּמִקְשָׁה יְסוּבְּבִי סְלָה מִבְּעִי לִיה, אִם כֵּן הִיָּה צְרִיף לומר "יְסוּבְּבִי", מְאִי תְּסוּבְּבִי, אֲלִין אֵינּוֹן שִׁירִין דְּאִית בְּהוּ דְרָגִין לְהַצְלָה תְּסוּבְּבִי בְּהוּ לְשׁוּבָא לִי בְּאַרְחָא, אֵלוֹן אֹתָם הַשִּׁירִים (הַמְזֻמְרִים) שִׁישׁ בְּהֵם מִדְּרָגוֹת (הֵינּוּ סְגֻלָּה) לְהַצְלָה, אַתָּה ה' תְּסוּבְּבִי בְּהֵם לְהַצִּילֵנִי בְּדֶרֶךְ. וְהָאִי קָרָא אִיהוּ כְּסֻדְרָא וְאִיהוּ לְמַפְרַע מְהָאִי גִיסָא, וּמְהָאִי גִיסָא. וְזֶה הַמְקָרָא אֲפֻשֵׁר לְקָרְאוֹ כְּסֻדְרוֹ, וְאֲפֻשֵׁר לְקָרְאוֹ לְמַפְרַע (סְלָה תְּסוּבְּבִי פִלְט רְנִי), וְלֹא תִשְׁתַּנֵּה הַהֲבָנָה.

מוסר

וְאִין דְּכַר נִסְתַּר מִפְּנֵי וְיִשְׁבַּח אוֹתוֹ לְכַב. וְיִתְחַנֵּן לוֹ תְּמִיד לְרִצּוֹתוֹ וְלִהְתַּחַנֵּן לִילוֹ וְיוֹמוֹ וְיִזְכּוֹר טוֹבוֹתוֹ עִמוֹ בְּסִתְרָא לְפָנָיו וְלִבְקַשׁ מְחִילָה עַל עֲוֹנוֹתָיו וְיִשִּׁיב וּבְגֻלְיָ. וְיִרוּץ לְעִבּוּדָתוֹ בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב אֶל לְבוֹ מַה שֶּׁעֵבֵר עָלָיו מִן הָעֲוֹנוֹת

הלכה פסוקה

מוֹנַע תּוֹרָה וְנוֹתֵן מְשׁוּלוֹת לְפָנֵי הָעוֹרִים וְעָלָיו נֶאֱמַר (שם) וְעֲצוּמִים כָּל הַרוּגִיָּה. אֵלוֹן הַתְּלִמִּידִים הַקְּטַנִּים שֶׁלֹּא הִרְבּוּ תּוֹרָה פְּרָאוּי וְהֵם מְבַקְשִׁים לְהַתְגַּדֵּל בְּפָנֵי עַמִּי הָאָרֶץ וּבֵין אֲנָשֵׁי עִירִים וְקוֹפְצִין וְיוֹשְׁבֵין בְּרֵאשׁ

לְדִין וְלַהוֹרוֹת בְּיִשְׂרָאֵל, הֵם הַמְרַבִּים הַמְחַלְוֹקוֹת וְהֵם הַמְחַרְיִבִים אֶת הָעוֹלָם וְהַמְכַבֵּין גְּרָה שֶׁל תּוֹרָה וְהַמְחַבְּלִים בָּרָם ה' צְבָאוֹת, עֲלֵיהֶם אָמַר שְׁלֹמֹה בְּחֻכְמָתוֹ (שה"ש ב) אֲחִזּוּ לָנוּ שׁוֹעֲלִים שׁוֹעֲלִים קְטַנִּים

תרגום הזוהר

זוהר

תא חזי באלין שירין ותושבחו דקאמר דוד
 דקאמר דוד אית בהון רזין ומלון
 עלאין ברזי דחכמתא, בא וראה,
 באלו השירות ותשבחות שאמר דוד,
 יש בהם סודות ודברים עליונים
 בסודי החכמה, בגין דבלהו ברזי
 קודשא אתאמרו, משום שכלם
 ברוח הקדש נאמרו, דהנה שרא רוח
 קודשא עליה דדוד והנה אמר
 שירתא, שהיה שוכן רוח הקדש על
 דוד והנה אמר שירה, ובגין כך
 בלהו ברזי דחכמתא אתאמרו,
 ומשום כך כלם בסודי החכמה
 נאמרו.

תא חזי, באלין שירין ותושבחו דקאמר דוד
 אית בהון רזין ומלון עלאין ברזי דחכמתא,
 בגין דבלהו ברזי קודשא אתאמרו, דהנה
 שרא רוח קודשא עליה דדוד והנה אמר
 שירתא, ובגין כך בלהו ברזי דחכמתא
 אתאמרו.

פתח רבי אלעזר ואמר פתיב (תהלים
 קי"ח) דחה דחיתני לנפול ויי עזרני.
 דחה דחיתני, דחה דחוני מבעי ליה,

פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קי"ח) דחה
 דחיתני לנפול ויי עזרני. דחה דחיתני, דחה
 דחוני מבעי ליה, מאי דחה דחיתני. אלא
 דא סטרא אחרא דדחייא ליה לבר נש תדיר,
 ובעי לדחייא ליה ולאסמאה ליה מעם קדשא
 בריך הוא, ודא הוא יצר הרע דאשתכח
 לגביה דבר נש תדיר, ולקבליה אהדר דוד
 ואמר דחה דחיתני לנפול, בגין דאיהו הוה

שהיה צריך לומר דחה דחוני, שקאי על השונאים, שהרי ה' לא דחה אותו אלא עזרו, מאי
 דחה דחיתני. אלא דא סטרא אחרא דדחייא ליה לבר נש תדיר אלא זהו הצד האחר
 הטמא שדוחה לו להאדם תמיד מהקדשה, ובעי לדחייא ליה ולאסמאה ליה מעם קדשא
 בריך הוא, ורוצה לדחותו ולהטותו מעם הקדוש ברוך הוא, ודא הוא יצר הרע דאשתכח
 לגביה דבר נש תדיר, וזהו היצר הרע שנמצא אצל האדם תמיד, ולקבליה אהדר דוד
 ואמר דחה דחיתני לנפול, ולנגדו פנה דוד ואמר בלשון נוכח דחה דחיתני לנפל, בגין

מוסר

שחטא לפניו. וכן ישיב אל לבו הטובות
 אשר עשה לו כל ימי חייו והוא מורד
 בו, ויודה ויפיר קטנות מעלתו ופחיתותו,
 וגודל פבור יוצרו ועוצם גבורתו, וירבה
 להשתחוות לפניו בכניעה ושפלות ויודה
 על כל הבא עליו. כמו שהיה עושה

הלכה פסוקה

מחבלים פרמים: ב ואסור לו לתלמיד
 לקרות לרבו בשמו ואפילו שלא בפניו
 והוא שיהיה השם פלאי, שכל השומע
 ידע שהוא פלוני ולא יזכיר שמו בפניו,
 ואפילו לקרות לאחרים ששםם בשם רבו
 פדרך שעושה בשם אביו, אלא ישנה את

זוהר

תרגום הזוהר

דאיהו הוה אשתדל לגביה בכל אינון עקתינ לאסטאח ליה מעם קדשא בריך הוא, משום שהוא היה משתדל אליו בכל אותם הצרות להטותו מעם הקדוש ברוך הוא, ועליה אמר דוד ועליו אמר דוד דחה דחיתני לנפול בגיהנם, ויי עורני דלא אתמסרנא בידך, ועל דא אית ליה נמסרתי בידך. ועל דא אית ליה לבר נש לאזדהרא מניה בגין דלא ישלוט עליה, ועל פן יש לו להאדם להזהר ממנו כדי שלא ישלט עליו, וקדשא בריך הוא פדין נטיר ליה בכל ארחי, ואז הקדוש ברוך הוא

שומר בכל דרכיו, וכתוב (משלי ג') אז תלך לבטח ורגלך לא תגף. וכתוב (שם ד') בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תפשל. וכתוב (שם) וארח צדיקים פאור נגה הולך עד נכון היום.

מוסר

נחום איש גם זו על כל הקורות המוצאות אותו. ואמרו הקדמונים כי אחד ראה לחסיד מפה ברגלו ואמר לו

הלכה פסוקה

לו להלך בצדו אלא יתרחק לאחר רבו ולא יהא מכון פנגד אחוריו ואחר כך יתפלל. ולא יפגס עם רבו במרחץ. ולא ישב במקום רבו. ולא יכריע דבריו בפניו. ולא יסתור את דבריו. ולא ישב לפניו עד שיאמר לו שב. ולא יעמוד מלפניו עד שיאמר לו עמוד או עד שיפול רשות לעמוד. וכשיפטר מרבו לא יחזיר לו אחוריו אלא גרמע לאחוריו ופניו פנגד פניו:

שמום אפילו לאחר מותם. ולא יתן שלום לרבו או יחזיר לו שלום בדרך שנותנים לריעים ומחזירים זה לזה, אלא שוחה לפניו ואומר לו ביראה וכבוד שלום עליך רבי ואם נתן לו רבו שלום יחזיר לו שלום עליך רבי ומורי: ג וכן לא יחלוץ תפלו פפני רבו ולא יסב אלא יושב ביושב לפני המלך. ולא יתפלל לא לפני רבו ולא לאחר רבו ולא בצד רבו, ואין צריך לומר שאסור

וישלח ליום חמישי

רכה

תרגום הזוהר

אמר רבי יהודה זכאין אינון ישראל דקדשא דקדשא ברין לון בעלמא דין ובעלמא דאית, דכתיב (ישעיה ס) ועמד בלם צדיקים לעולם יירשו ארץ. ברין יי לעולם אמן ואמן:

יירשו ארץ. ברין יי לעולם אמן ואמן:

זוהר

אמר רבי יהודה, זכאין אינון ישראל דקדשא ברין הוא נטיר לון בעלמא דין ובעלמא דאית, דכתיב (ישעיה ס) ועמד בלם צדיקים לעולם יירשו ארץ. ברין יי לעולם אמן ואמן:

זֶה הַשְּׁעָר לְה' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת וישלח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיָּדִי מֵעֲשֶׂה, וְלִיָּדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ בְּשֵׁם יְהו"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאֱהַדְוֵנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בשלח דף מ"ז ע"א)

ה' יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. רַבִּי אַבְא
פָּתַח, אִם תִּשְׁבַּת רַגְלְךָ עֲשׂוֹת חַפְצֶךָ
בְּיוֹם קֹדֶשׁי. וְכַאֲיִן אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל דְּקֹדֶשׁא בְּרִיךְ
אִם תִּשְׁבַּת בְּתִיב (ישעי' נח, יג)
אִם תִּשְׁבַּת רַגְלְךָ עֲשׂוֹת חַפְצֶךָ
בְּיוֹם קֹדֶשׁי. וְכַאֲיִן אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל

מוסר

(מספר צידה לדרך דף ר"ז ע"א)

מִי שֶׁרְצוֹנוֹ לְקַבֵּל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ מְנוּחָה כְּעֶזְבוֹן הַתְּאֵנָה. וְאִין מֵעֲשֶׂה
יְבַדֵּל מִבְּנֵי אָדָם. וְאָמְרוּ אֵין רְפוּאָה מֵהַחֲנִינָה וְאִין מְטָמוֹן כְּמִטְמוֹן הַחֲכָמָה.
מֵעוֹלָה מִמַּחְשָׁבָה זָכָה. וְאִין צְדָקָה גְּדוּלָה מֵאֲהַבַת יְסוּרִין. וְאִין חֲטָאֵת גְּדוּלָה
מֵהַתְּאֵנָה. וְלֹא חוֹלֵי מִן הַדְּאָגָה וְלֹא עֲבוֹדָה זָכָה מֵאֲהָבָה. וְלֹא פְרִישׁוֹת טוֹב מֵהַסְּפוּק.

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות שבת פ"ג)

א תִּבְשִׁיל חֵי שְׂלֵא בִשַׁל כֹּל אוֹ שְׂבִשַׁל בִּשַׁל כֹּל צְרָכוֹ אוֹ בִשַׁל כֹּל צְרָכוֹ וּמִצְטַמְק
כֹּל צְרָכוֹ וּמִצְטַמְק וְרַע לוֹ, מִתָּר וְיִפָּה לוֹ, אִם הִשְׁלִיךְ לְתוֹכוֹ אֶבֶר חֵי סְמוּךְ
לְהִשְׁהוֹתוֹ עַל גְּבִי הָאֵשׁ בֵּין בְּכוּרָה וְכוּפָח לְבִין הַשְּׂמֻשׁוֹת נַעֲשֶׂה הַכֹּל כְּתִבְשִׁיל חֵי
בֵּין בְּתַנּוּר, וְכֵן כֹּל תִּבְשִׁיל שְׂבִשַׁל וְלֹא וּמִתָּר לְהִשְׁהוֹתוֹ עַל הָאֵשׁ אֶף עַל פִּי שְׂלֵא

זוהר

תרגום הזוהר

דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵרְעֵי בְּהוֹן
 לְאֲתֵדְבִקָּא בְּהוֹ מִכָּל שְׂאָר עֲמִין
 דְּעֵלְמָא. אֲשֵׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא חֲפֵץ בָּהֶם לְהִתְדַבֵּק בָּהֶם
 מִכָּל שְׂאָר אַמּוֹת הָעוֹלָם. וּמִגּוֹ
 רְחִימוּתָא דְּלֵהוֹן קָרִיב לוֹן לְנִפְיָה
 וַיְהִי לוֹן אֲוִרְיִיתָא, וַיִּתְּנֵן אֶהֱבֵתֶם
 קָרִב אֹתָם אֵלָיו וַנִּתֵּן לָהֶם הַתּוֹרָה,
 וַיְהִי לוֹן שֶׁבֶת דְּאִיְהִי קְדִישָׁא מִכָּל שְׂאָר יוֹמִין וַנִּיחָא מִכָּל אֲוִרְיִיתָא וַנִּתֵּן לָהֶם
 הַשְּׁבֵת שֶׁהוּא קְדוּשׁ מִכָּל שְׂאָר הַיָּמִים וְכִּי מְנוּחָה מִכָּל, וְשִׁמְחַת הַכֹּל, וְשִׁקּוּל שֶׁבֶת לְקַבֵּל
 אֲוִרְיִיתָא כְּלָא, וְשִׁקּוּלָהּ שֶׁבֶת נִגְדַת הַתּוֹרָה כְּלָה, וּמֵאֵן דְּנִטִיר שֶׁבֶת כְּאֵלוֹ נִטִיר אֲוִרְיִיתָא כְּלָא,

הוא אֲתֵרְעֵי בְּהוֹן לְאֲתֵדְבִקָּא בְּהוֹ מִכָּל שְׂאָר
 עֲמִין דְּעֵלְמָא, וּמִגּוֹ רְחִימוּתָא דְּלֵהוֹן קָרִיב לוֹן
 לְנִפְיָה, וַיְהִי לוֹן אֲוִרְיִיתָא, וַיְהִי לוֹן שֶׁבֶת
 דְּאִיְהִי קְדִישָׁא מִכָּל שְׂאָר יוֹמִין, וַנִּיחָא מִכָּל אֲוִרְיִיתָא,
 וַחֲדוּהּ דְּכְלָא. וְשִׁקּוּל שֶׁבֶת לְקַבֵּל אֲוִרְיִיתָא
 כְּלָא. וּמֵאֵן דְּנִטִיר שֶׁבֶת כְּאֵלוֹ נִטִיר אֲוִרְיִיתָא

מוסר

וּלְפִי שִׁיעוּר עֲמִידַתְכֶם לְעוֹלָם הַבָּא. וְרָאוּ
 לְבַחֲרוּ יִפֶּה תוֹאֵר וְכַחוּשׁ הַבְּשׂוּר. שְׂאֵלוֹהוּ
 עַל פַּחַשׁ בְּשׂוּר. עֲנֵה טַעַמְתִּי זֶה הָעוֹלָם
 וּמִצָּאתִיו מֵר כְּלַעֲנָה וְזִהְבוּ וְכִסְפוּ כְּאֲבָנִי,
 וְאֲנִי מִבֵּיט לְשָׁמַי מְרוֹמוֹת וְרוֹאֵה אֲנִישִׁים
 יוֹלִיכִים לְגֵן עֵדֵן. וְאַחֲרֵים לְגִיְהֵנָם וַיִּרְאֵתִי
 מֵאֵשׁ הַשׁוֹרֵף:

וְלֹא שְׁמִירָה חֲזָקָה מִהַשְׁתִּיקָה וְלֹא עֲנִיּוֹת
 גְּדוֹל מִהַחֲמָדָה. וְלֹא חַיִּים עֲרִבִים מִהַשְׁמַח
 בַּחֲלָקוֹ. אָמַר אַחַד, הַבִּשְׁתׁ סִבָּה לְכֹל יוֹשֵׁר.
 אָמְרוּ כִּי הוֹלְכֵי דֶרֶךְ טַעוּ בְּדַרְכָּם רָאוּ
 לְפָרוֹשׁ אַחַד בְּמַגְדֵּל, אָמְרוּ לוֹ הוֹרְנוּ דֶרֶךְ
 זֶה נִלְךְ, וְהִרְאָה בִּידוֹ לְשָׁמַיִם, אָמְרוּ לוֹ
 וְאִידֵךְ. אָמַר לָהֶם הִכִּינוּ צְדָה לְפָנֵי דַרְכְּכֶם

הלכה פסוקה

מִחֲזִירִים לְעוֹלָם אֵלָּא עַל גְּבִי פִירָה גְּרוּפָה
 אוֹ מְכוּסָה אוֹ כְּבִירָה וְכוּפָח שֶׁהוֹסְקוּ בְּקִשׁ
 וּבְגַבְבָּא, וְהוּא שְׁלֵא הַנִּיחַ הַקְדָּרָה עַל גְּבִי
 הַקְרַקַע אֲבָל מִשְׁהַנִּיחָה עַל גְּבִי הַקְרַקַע
 אִין מִחֲזִירִין אוֹתָהּ וְאִפִּילוּ עַל גְּבִי פִירָה
 גְּרוּפָה אוֹ מְכוּסָה. וְאִין מִחֲזִירִין לְתַנּוּר וְלֹא
 לְכוּפָח שֶׁהוֹסְקוּ בְּגַפְתָּ אוֹ בְּעֵצִים אִף עַל
 פִּי שְׁגֵרָף אוֹ כֶּסֶה מִפְּנֵי שֶׁהִבְלֵן חֵם בְּיוֹתֵר.
 וְכֹל שְׂאִין מִחֲזִירִין עֲלֵיו אִין סוּמְכִין לוֹ
 בְּשֶׁבֶת:

גֵּרָף וְלֹא כֶּסֶה מִפְּנֵי שֶׁכָּבֵר הַסִּיחַ דַּעֲתוֹ
 מִמִּנּוֹ וְאִינוּ כָּא לְחַתוֹת בְּגַחְלִים: בַּכֹּל
 תְּבַשִּׁיל שְׂאֵסוּר לְשִׁהוֹתוֹ אִם עֵבֵר וְשִׁהָה
 אוֹתוֹ אֵסוּר לְאָכְלוֹ עַד מוֹצָאֵי שֶׁבֶת וַיִּמְתִּין
 בְּכַדִּי שִׁיעֵשׂוּ. וְאִם שָׁכַחוּ אִם תְּבַשִּׁיל שְׁלֵא
 בְּשֵׁל כֹּל צֶרֶפוֹ הוּא אֵסוּר עַד מוֹצָאֵי שֶׁבֶת
 וְאִם תְּבַשִּׁיל שְׁבִשֵּׁל כֹּל צֶרֶפוֹ הוּא וּמִצְטַמֵּק
 וַיִּפֶּה לוֹ מִתֵּר לְאָכְלוֹ מִיַּד בְּשֶׁבֶת: גַּבְלֵי
 שְׁמִתֵּר לְשִׁהוֹתוֹ עַל גְּבִי הָאֵשׁ בְּשִׁנּוּמְלִים
 אוֹתוֹ בְּשֶׁבֶת אֵסוּר לְהַחֲזִירוֹ לְמִקוּמוֹ. וְאִין

זוהר

תרגום הזוהר

ומי שמשמר שבת כאלו משמר
 התורה פלה. מה שנאמר (שם)
 וקראת לשבת ענג הינו ענוגא
 דכלא, ענוגא דנפשא וגופא, ענוגא דעלאין ותתאין:
 ענג הכל, ענג הנפש והגוף, ענג
 העליונים ותחתונים:

